

Drets humans

Fre contra
l'extrema dreta

Irídia x Directa

Hem de tenir
clar que podem
aturar-los. Perquè
ho hem fet abans,
ho estem fent ara
i ho seguirem fent.

COORDINACIÓ DE CONTINGUTS: Carla Benito
COORDINACIÓ TÈCNICA: Míriam Blázquez
COORDINACIÓ DE FOTOGRAFIA: Víctor Serri
EDICIÓ DE TEXTOS: Eloi Latorre
CORRECCIÓ: Miquel Sorribas
MAQUETACIÓ: Borja Lozano
PORTADA: Borja Lozano

Publicació editada per:

Directa

La Directa SCCL

Riera d'Escuder, 38, nau 1, planta 1
08028 Barcelona
Tel.: 935 27 09 82
6614 93 117
directa@directa.cat

Entitat impulsora:

Irídia_

Irídia - Centre per la defensa
dels drets humans

Volen que pensis que estàs en la més perillosa de les solituds. Volen que sentis que defensar una vida digna per a tothom és un gest heroic o, com a mínim, ingenu. Ja sigui denunciar el genocidi a Gaza i l'ocupació, el colonialisme i l'apartheid a Palestina, les morts de persones migrants al Mediterrani i a la resta de fronteres que imposa el Nord Global, el racisme, el patriarcat, l'LGBTIQA+ fòbia, el canvi climàtic, el capitalisme o qualsevol altre dels mals que ens amenacen com a humanitat. No són discussions noves, no ens enganyem. Però havíem avançat. Les lluites des dels marges, ocupant espais tradicionalment vetats i fent visibles els privilegis, donaren un sentit col·lectiu i decolonial al concepte de drets i llibertats, que tan eurocèntric, blanc i de classe alta era en els seus orígens. S'assolí certa hegemonia en els discursos públics i en la pràctica quotidiana, i això es va traduir en millores en el dia a dia de la gent, almenys en el nostre context. No ho vam celebrar. Les injustícies i la repressió continuaven sent aclaparadores, però, vist en perspectiva, anàvem pel bon camí.

A les dretes i extremes dretes no els va passar per alt, és clar. Ho titllaren de "marxisme cultural" i s'han proposat destruir-ho. Ja no es conformen només a imposar la lògica del benefici i el creixement il·limitat (de la seva riquesa): ara exigeixen tota la resta. Volen eliminar qualsevol obstacle a la seva cobdícia i imperialisme desbocat i estan invertint una gran quantitat de diners i esforços a escala mundial per aconseguir que l'onada reaccionària arrasi el poc que funcionava.

Però hem de tenir clar que podem aturar-los. Perquè ho hem fet abans, ho estem fent ara i ho seguirem fent. Perquè els drets humans i els drets dels pobles són això: un fre al seu poder. I és el moment de garantir-los, d'exercir-los, de protegir-los. Per continuar construint aquest món on caben tots els mons, cuidant i defensant el territori i la vida. A tot arreu.

AQUÍ I ARA, DEFENSEM DRETS I LLIBERTATS

Equip Irídia

Posar context a la situació actual no és senzill. Defensar el sistema de drets i llibertats que va sorgir després de la Segona Guerra Mundial i s'ha anat forjant en les darreres vuit dècades, tampoc.

El genocidi a Palestina mostra que, malgrat que disposem de totes les eines per prevenir i posar fi a la barbàrie (amb una normativa molt clara, un sistema de sancions, tribunals internacionals específics, etcètera), la geopolítica i els interessos econòmics pesen més que tota la legislació sobre el dret internacional humanitari en vigor. Podríem dir el mateix respecte a l'altre gran repte que afrontem com a humanitat: el canvi climàtic. Hi ha tot el coneixement tècnic a l'abast, sabem que calen mesures dràstiques i urgents, però falta voluntat per fer-ho, perquè implementar-les suposaria canviar les bases del sistema econòmic actual.

I, amb tot, és més important que mai seguir defensant que sí, que les persones i els pobles tenen dret a existir i viure dignament. Que les regles que prohibeixen els abusos i la ignomínia són importants i s'han de respectar. Perquè ja sabem on ens porta la llei de la força i el tothom contra tothom i qui en sortirà perdent: nosaltres, la societat civil d'aquí i d'arreu.

El nou ordre reaccionari

A Irídia, quan parlem d'"espai de la societat civil" ens referim al carrer, a la via pública, a aquell lloc des d'on, durant generacions i segles, hem reivindicat i assolit drets i llibertats bàsics. Perquè som les persones i els pobles qui omplim vies i places, assenyalant les vergonyes dels governs i empenyem el canvi, trencant la impunitat i reclamant memòria, dignitat, justícia i llibertat. Aquestes paraules no són consignes buides, sinó exigències per construir un present habitable. No podem esperar que ningú ens garanteixi el futur: és des

d'ara i des de nosaltres, amb generositat i escolta, que el farem possible.

No és casualitat que forces reaccionàries vulguin portar-nos en la direcció contrària. Volen imposar un nou ordre mundial basat en els pitjors aspectes de l'actual, amb una capa tecnològica que, si no ho evitem, els ho pot posar més fàcil. Els autoritarismes, que no havien acabat de marxar, tornen amb força qüestionant de ple les conquestes democràtiques i els drets humans en si mateixos, alimentant el racisme, el supremacisme, el masclisme, l'LGBTIQA+ fòbia, el colonialisme i el negacionisme climàtic. I tornen valent-se de l'odi i la violència. Els atacs de Torre Pacheco, a Múrcia, o contra la mesquita de Piera, a la comarca de l'Anoia, en són exemples evidents. S'ajuden de lleis que limiten la llibertat d'expressió, d'informació, d'associació i de reunió, que reprimeixen la dissidència i utilitzen els tribunals per fer caure moviments polítics rivals que no han pogut vèncer a les urnes. Coneixem bé què significa l'empresonament i l'exili, o fins i tot que les altes instàncies judicials es neguin a aplicar lleis aprovades democràticament als parlaments.

Amb aquesta anàlisi no volem transmetre por ni desmobilitzar a ningú. Tot el contrari: volem compartir una mirada crítica i alhora propositiva. Perquè hi ha alternativa. És cert que vivim un retrocés accelerat de drets i llibertats, però també que assistim a un ressorgiment de la mobilització als carrers. La solidaritat amb Palestina o la lluita per l'habitatge o contra la turisticació s'han convertit en crits unànims que traspassen fronteres. El problema és estructural i la resposta ha de ser col·lectiva. Com a Hongria, amb més de 200.000 persones d'arreu d'Europa omplint els carrers de Budapest i desafiant la censura i la prohibició de l'orgull LGBTIQA+ per part del govern de Viktor Orbán. O a Sèrbia, on el moviment estudiantil resisteix des de fa onze mesos, malgrat la repressió

Cal que exercim
els drets humans
als carrers, sí, i
també que els
defensem als
tribunals.

ferotge marcada per la violència policial, detencions massives i espionatge amb programari espia. O al Líban, on cada 4 d'agost la ciutadania continua mobilitzant-se cinc anys després del sinistre del port de Beirut, una de les explosions no nuclears més destructives de la història recent. O a Barcelona i a Madrid, amb milers de persones reivindicant un habitatge digne i unes polítiques públiques que el garanteixin.

Als carrers i als tribunals

Cal que exercim els drets humans als carrers, sí, i també que els defensem als tribunals: combinant tàctiques i unint esforços, posant nom i fent visibles els problemes, denunciant els agents perpetradors, acompanyant les persones afectades i litigant estratègicament. Ho hem vist a casa nostra amb la lluita antifranquista, ben viva encara cinquanta anys després de la mort del dictador, que exigeix transformar la comissaria policial de la Via Laietana de Barcelona i altres caus de l'horror en llocs de memòria i que encara reclama que es faci justícia amb els crims del règim. Blanca Serra, declarant per primera vegada en seu judicial per les tortures patides durant el franquisme i la transició, Carles Vallejo anant al Tribunal Europeu de Drets Humans, Maribel i Pepus Ferrándiz acudint al Comitè de Drets Humans, i tantes altres persones acompanyant-les, mostren la importància de la perseverança en l'assoliment dels drets i les llibertats.

Aquestes lluites ens interpel·len a totes i, per això, en aquesta publicació que teniu entre les mans les volíem anomenar i posar en valor. Presentar una denúncia per violència institucional implica un esforç enorme, sobretot per a la persona que l'ha patit. Integrar l'experiència traumàtica

viscuda no sempre és compatible amb un engranatge judicial que tendeix a ser hostil i revictimitzador, fins i tot quan funciona bé.

Que el procés sigui el més reparador possible moltes vegades demana assolir canvis estructurals que evitin que altres persones tornin a patir el mateix. La lluita per la prohibició de les bales de goma, que va començar abans que Irídia naixés i contra la qual continuem batallant en l'actualitat, n'és un gran exemple. Potser algú ho trobarà anecdòtic, insuficient fins i tot, però per a nosaltres és una mostra de l'efecte multiplicador que té aprendre de les persones que ens han precedit, organitzar-nos, formar-nos, denunciar la injustícia, comptar amb expertes, litigar, crear espais de confiança on integrar les experiències traumàtiques i mobilitzar tots els recursos que tenim a l'abast.

Volem que Irídia sigui una eina útil per canviar les coses que no podem acceptar. I no ho fem soles, sinó de bracet amb les organitzacions, col·lectius, moviments socials, centres de recerca, institucions i persones amb qui teixim aliances cada dia. Com la *Directa*, companyes en tantíssimes batalles... i les que vindran.

Som moltes les que treballem per erradicar la violència institucional i els abusos i aconseguir que tothom sigui tractat amb dignitat. I tot i que les constants retallades de pressupost i els atacs a la nostra feina ens afecten, les més de dues mil sòcies i donants que formen Irídia constitueixen la força i la base per continuar endavant. Ens cal ser moltes més per fer-la estable, així que us animem a sumar-vos-hi. Però els fonaments hi són.

Finalment, volem acabar amb un agraïment profund a les persones afectades que s'acosten a Irídia i decideixen fer un pas endavant per acabar amb la impunitat. Són elles les que obren el camí. ●

GUSTAVO ADOLFO SARRIA, MEMBRE DEL GRUP D'AFECTADES D'IRÍDIA

Júlia Mas

Gustavo Adolfo Sarria Ballesteros va néixer a Cali (Colòmbia) i és dissenyador de moda de professió. L'any 2019 va arribar a Catalunya amb la intenció de demanar protecció internacional, ja que al seu país d'origen rebia amenaces de grups criminals i la seva integritat física corria perill. Tanmateix, una agressió per part de dos policies d'incògnit a Barcelona va tallar de soca-rel la seva confiança en les institucions que, en principi, l'havien de protegir.

Vas venir de Colòmbia demanant protecció internacional. Explica'ns què va passar quan vas arribar aquí.

Era el 26 de desembre del 2020, en plena post-pandèmia. Havia anat a sopar a casa d'un amic que vivia al barri del Raval de Barcelona. A la nit hi havia toc de queda, però jo no podia dormir i me'n volia anar a casa. Eren les cinc de la matinada. Baixant l'escala vaig dubtar, però vaig pensar que el pitjor que em podria passar és que m'aturés la policia, em demanés la documentació, que la tenia, i em multessin. Al carrer, van passar dos nois amb una dessuadora, caputxa i mascareta. Vam creuar mirades, em van semblar estranys i vaig sentir temor, per això vaig esperar una estona al portal. En sortir a la cantonada del carrer Joaquim Costa, els dos nois van venir de pressa. Em van arraconar contra la paret, un va intentar agafar-me el mòbil, que va caure a terra, mentre l'altre intentava prendre'm la motxilla. Jo pensava que m'estaven robant i protegia les meves per-

tinences. Aleshores un dels individus em va donar un cop de puny a la boca, em va partir el llavi i em va fer caure, i l'altre em va pegar amb una porra a la cama esquerra. Em van llençar a terra, de bocaterrosa. Durant l'agressió jo no parava de demanar auxili, demanava cridant que algú truqués a la policia. Aleshores em van dir que eren policies.

Fins aquell moment, no s'havien identificat com a policies?

En cap moment. Jo no entenia res, no sabia si creure'ls. Mentre cridava, un d'ells em va agafar pel coll i em va començar a escanyar fins que vaig sentir que em quedava sense aire. Vaig pensar que em moriria. Em va dir, cridant: "Cállate, maricón". Aleshores va arribar una patrulla amb dos mossos d'esquadra uniformats. Jo vaig dir-los que aquelles persones m'havien atacat i em van confirmar que eren policies. Em van emmanillar i em van ficar al cotxe patrulla. Recordo girar el cap i veure que un dels dos policies que m'havien agredit estava mirant-me el mòbil, que m'havia caigut a terra i que estava desbloquejat.

Tenies idea de per què et detenien?

No. Mentre estava al cotxe patrulla ningú em deia res. Em feien preguntes, com ara: "Digue'ns què passa realment en aquest pis". I em deien coses com: "Si ens dius la veritat t'anirà millor". Després vaig saber que van anar al pis del meu amic a mirar què passava. Creien que a l'edifici hi havia un

“Si m’agredeixen vaig a la policia. Però què faig si és la policia qui m’agredeix?”

narcopis i em van confondre amb algú altre. Estaven segurs que jo era un delinqüent relacionat amb les drogues. Vaig ser víctima d’una identificació etnoracial, perquè si del pis n’hagués sortit un noi holandès i ros no l’haurien tractat igual. La humiliació, el cop a la dignitat, el “Cállate, maricón”, eren innecessaris. Des del principi fins al final, tot va ser un excés.

Què va passar després?

Vam anar al CUAP de Ciutat Vella. Els policies van entrar amb mi i el metge em va dir que em faria una revisió. En sortir, em van portar a la comissaria de les Corts i allà em van donar un informe, em van fer fotos, em van agafar les empremtes i em van tancar en un calabós. Vaig arribar-hi a les sis de la matinada i vaig sortir-ne que quasi eren les dues de la tarda. No havia dormit, no havia menjat ni begut res i no m’havien donat la meua medicació diària. L’advocada d’ofici em va dir que m’havien detingut per desobediència i resistència a l’autoritat. Finalment, em van deixar anar i em van donar les meves pertinences. Però el mòbil no hi era.

Com van ser els dies posteriors a la detenció?

Vaig caure en un estat de depressió. Sentia que em mereixia el que m’havia passat, perquè era gai o perquè havia sortit a les cinc de la matinada. No recordo com passaven els dies, només plorava. L’endemà de la detenció vaig anar al CAP, primer perquè tenia molt de dolor i després perquè sabia que necessitaria un informe mèdic si volia denunciar el que havia passat. També vaig començar a prendre ansiolítics. Vaig tenir pensaments suïcides, volia desaparèixer. No sé si hi pot haver res més greu.

Com va ser el procés de denúncia?

Necessitava que algú de confiança m’escoltés i em cregués. I algú de confiança no era la policia. Per això, primer vaig anar al Centre LGTBI del barri de Sant Antoni, des d’on em van derivar a l’Oficina per la No Discriminació i, a través d’ells, vaig arribar a Irídia. Em va rebre tot l’equip. No oblidaré mai el que va significar per a mi veure que hi havia persones disposades a escoltar-me, creure’m i donar-me suport. Vaig passar per un procés psicològic i, paral·lelament, per un de jurídic, amb el qual portem cinc anys.

Quina va ser la trajectòria als jutjats?

Van intentar tancar el cas en primera instància, més ràpid del que esperàvem. Ho vam reclamar i es va reobrir. Després vaig anar a declarar, però a la jutge no li va semblar que hi hagués indici de delictes i es va tornar a arxivar el cas. Vam passar a la instància següent, a l'Audiència Provincial de Barcelona. Durant aquest procés, la Fiscalia m'ha preguntat per què l'endemà de l'agressió no ho vaig denunciar. Jo no sabia a qui demanar ajuda! Si m'agredeixen persones normals, vaig a la policia. Però què faig si és la policia qui m'agredeix? Em sembla molt injust perquè posen en dubte el meu relat, em revictimitzen.

Quin impacte ha tingut aquesta agressió en la teva vida?

Un psiquiatre forense em va diagnosticar un trastorn d'estrès posttraumàtic. Sempre que he de reprendre aquesta història, una part de mi vol denunciar i visibilitzar el que m'ha passat, però una altra part vol oblidar-la. Em fa molt de mal, passen els dies i em costa dormir; connecto amb la sensació d'inseguretat, d'ansietat, de por. Jo era una persona molt més estructurada i segura, tenia una vida normal. Ara no m'atreveixo a anar per Sant Antoni sol, de nit, i no soc capaç de passar pel carrer on va ocórrer tot. Amb la meua parella evitem anar pel Raval agafats de la mà. Em fa por viure una situació d'homofòbia i que hagi de demanar ajuda a la policia. Però fer el judici i arribar fins al final de tot plegat serà una manera de poder tancar-ho.

Per altra banda, en el moment de l'agressió jo estava sol·licitant protecció internacional, però després vaig demanar el permís de residència per circumstàncies excepcionals, perquè em van diagnosticar un càncer. Tot i que havia de seguir els con-

trols mèdics aquí, em van denegar el permís perquè m'apareixien antecedents policials. No havia rebut cap multa, cap citació, però sí que tenia antecedents i fins aquell moment no ho sabia. Vaig poder esborrar-los, però també em van denegar una ajuda que tenia sol·licitada per aquests antecedents.

Formes part d'un grup de suport d'Irídia. Com va sorgir aquest espai i com el vius?

Hi havia un noi que, just després del meu cas, havia d'anar al psiquiatre forense, que no és algú que et vulgui ajudar, sinó que posa en dubte els teus símptomes i, a més, perquè et visiti has d'anar a les oficines de la policia. Per això des d'Irídia em van proposar de parlar amb ell i aconsellar-lo. Des d'allà es va formar un grup amb la idea d'escoltar-nos. Sento que és una petita família, perquè compartim un dolor molt difícil d'entendre. Sona a clixé, però realment has de passar per això per entendre-ho. A vegades, en aquests casos, ens tanquem: jo vaig trigar dos anys a explicar l'agressió a la meua família, per això el grup és fantàstic.

Quina importància creus que tenen els col·lectius que lluiten contra la violència institucional?

Són imprescindibles. Sabem que la policia ens ha de cuidar, però també sabem que comet errors que costen molt cars a qui els pateix i que algú ha d'aixecar la mà i assenyalar aquesta violència institucional. Ara ja portem cinc anys de lluita amb Irídia i em sento en pau perquè sé que estem fent el que cal fer, que no estic sol. Alhora, també sento frustració i injustícia pel que els passa a altres companyes del grup. Vaig tenir l'oportunitat d'assistir al judici d'un noi fa un any i mig. Volia anar a donar-li suport i, a més, aprofitar per conèixer com és un judici pensant que em seria més fàcil quan em toqués a mi... El vam guanyar. ●

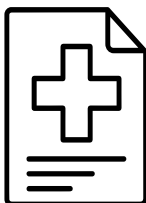
DUES DÈCADES DE LLUITA CONTRA LES BALES DE GOMA I DE FOAM

- 2008** ● El cos de Mossos d'Esquadra introdueix les bales de goma i les llançadores de 40mm (foam) com a armament (instrucció 8/2008).
- 2010** ● Es crea l'organització Stop Bales de Goma després que diverses persones hagin estat mutilades amb aquest projectil per part d'agents del Cos Nacional de Policia espanyol, primer, i dels Mossos d'Esquadra, després.
- 2012** ● En les dues vagues generals (29 de març i 14 de novembre), almenys tres persones perden un ull per l'impacte d'una bala de goma disparada pels Mossos d'Esquadra. Es crea Ojo con tu Ojo com a plataforma de suport.
- 2013** ● Gràcies a la feina conjunta de persones afectades, organitzacions de drets humans, moviments socials, mitjans de comunicació i persones expertes, s'aconsegueix que el Parlament de Catalunya acordi retirar les bales de goma com a projectil del cos de Mossos d'Esquadra (resolució 476/X). En el marc d'aquesta tasca, Stop Bales de Goma publica *L'ús de bales de goma per part de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra*, primer informe conegut que recull els casos de les persones afectades a tot l'Estat espanyol per l'ús d'aquest projectil.
- 2014** ● A l'abril entra en vigor la prohibició. Es retiren les bales de goma i s'eliminen com a arma d'ús policial per part dels Mossos d'Esquadra (instrucció 11/2014). Es mantenen, tanmateix, els projectils de foam disparats amb la llançadora de 40 mm, anomenats SIR-X.
- 2015** ● Es funda Irídia - Centre per la Defensa dels Drets Humans, com a organització especialitzada en violència institucional.
- 2017** ● Els antiavalots del Cos Nacional de Policia tornen a utilitzar bales de goma a Catalunya: durant el referèndum de l'1 d'octubre, mutilen una persona a Barcelona, que pateix la pèrdua de visió de l'ull dret.

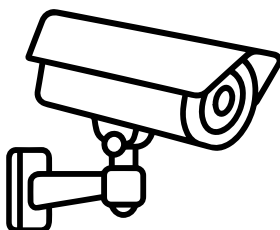
- 2018** ● Un noi perd un testicle a causa d'una bala de foam disparada pels Mossos d'Esquadra durant la concentració contra la celebració del Consell de Ministres a Barcelona.
- 2019** ● El Cos Nacional de Policia i els Mossos d'Esquadra utilitzen les bales de goma i els SIR-X, respectivament, durant les protestes en reacció a la sentència del Procés: almenys quatre persones perden la visió d'un ull i dues pateixen traumatismes cranioencefàlics greus.
- 2021** ● Els Mossos d'Esquadra disparen projectils SIR-X en una manifestació i mutilen un ull a una persona disparant-li a una distància de 22m.
Irdia destapa que el protocol d'ús dels Mossos permet disparar a partir dels 20m tot i conèixer que a una distància inferior a 30m pot causar lesions greus, tal com indica el fabricant del projectil SIR-X.
Es publica l'informe *Stop Bales de Goma*, firmat per Irdia i Novact i amb la col·laboració de l'organització Stop Bales de Goma. Es determina que, entre els anys 2000 i 2020, almenys 26 persones s'han vist afectades per l'impacte directe d'aquests projectils arreu de l'Estat. El 69% de les afectades van patir lesions a la zona superior de l'abdomen i 11 van perdre la visió d'un ull.
- 2022** ● Gràcies a la feina conjunta de persones afectades, organitzacions de drets humans, moviments socials, mitjans de comunicació i persones expertes, s'aconsegueix que el Parlament de Catalunya, en el marc de la Comissió d'Estudi del Model Policial, acordi la retirada del projectil de foam SIR-X, el més lesiu.
- 2023** ● Es modifica el protocol d'ús del foam per canviar la distància i altres elements importants, però segueix constant-hi el SIR-X com a munició reconeguda. La Generalitat es compromet a retirar aquest model de projectil de l'armament en els mesos següents.
- 2025** ● El Departament d'Interior assegura que han retirat el projectil SIR-X de la munició disponible al cos de Mossos d'Esquadra. Encara no s'ha modificat el protocol per eliminar-lo com a arma.
- 2026** ● La lluita per la prohibició del foam a Catalunya i de les bales de goma per part del Cos Nacional de Policia espanyol i la Guàrdia Civil continua. Cal seguir treballant per erradicar tots els projectils d'energia cinètica.

QUÈ FER DAVANT LA VIOLÈNCIA INSTITUCIONAL?

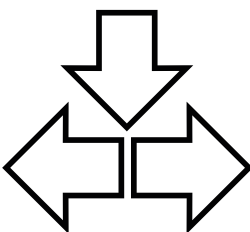
1. Ves a un centre d'atenció primària o un hospital

A l'informe mèdic hi haurien de constar les lesions físiques i l'estat emocional que presentes i qui i com t'ha fet les lesions. Quan algú diu que ha patit una agressió, el personal mèdic està obligat a enviar una comunicació mèdica als jutjats.

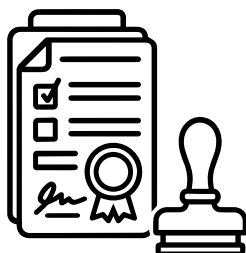
2. Recopila tota la informació i documentació que pugui ajudar a provar els fets

Poden ser útils fotografies de les lesions on se't reconegui, dades dels testimonis i fotos, vídeos o àudios que documentin els fets (sense esborrar-los del dispositiu on s'han enregistrat). També pots comprovar si hi ha càmeres al lloc dels fets i demanar a qui en sigui responsable que es guardin i no s'esborrin.

3. Valora la situació i decideix si denunciar o no

En certes situacions interposar una denúncia penal pot no ser el més convenient. Abans de fer-ho convé entendre bé què implica i que, un cop presentada, no es pot retirar. També es pot optar per la via de les queixes administratives.

4. Interposa una denúncia penal

És preferible presentar-la a un jutjat de guàrdia, que estan oberts les vint-i-quatre hores, i és recomanable fer-ho com més aviat millor i incloure-hi tants detalls com es pugui, a més d'un llistat amb les proves existents i les dades dels testimonis, si escau.

5. Sol·licita representació lletrada d'ofici

Hi ha l'opció de demanar que el col·legi d'advocats pertinent designi una advocada d'ofici o escollir-ne una de particular. En funció de la situació econòmica de cadascú, si se sol·licita representació legal d'ofici, es pot demanar que es reconegui el dret a justícia gratuïta.

6. Considera els impactes psicosocials

Després de patir una agressió és possible que apareguin reaccions que no esperem, però que són habituals davant de situacions violentes. Quan, a més, la persona agressora representa una institució, apareixen impactes psicosocials específics, com afectacions a la confiança i sensació de seguretat.

Alguns consells que poden ajudar en aquest primer moment

- Comparteix amb persones properes la situació viscuda i els impactes que ha generat. La comunitat, el suport mutu i l'acció col·lectiva poden ser bons camins per buscar reparació.
- Cuida't. Menja i descansa el millor que puguis.
- Recupera les rutines i les activitats que t'aporten benestar i que acostumes a seguir.
- Demana ajuda. Si després d'unes setmanes no et trobes millor, no dubtis a demanar ajuda a la teva metge de capçalera o a entitats com Iridia.

Preguntes freqüents

Puc gravar una actuació d'agents de cossos policials o de seguretat privada?

Sí. Gravar imatges d'actuacions policials no és ni un delictes ni una infracció administrativa. L'article 36.23 de la Llei orgànica de seguretat ciutadana (coneguda com a llei mordassa) només sanciona "l'ús no autoritzat d'imatges o dades personals o professionals d'autoritats o membres de les forces i cossos de seguretat que pugui posar en perill la seguretat personal o familiar dels agents, de les instal·lacions protegides o en risc l'èxit d'una operació, respecte al dret fonamental a la informació". Per tant, cap agent pot impedir gravar una actuació que s'estigui produint a l'espai públic, ni tampoc pot obligar a ningú a esborrar les imatges d'una càmera. Tampoc poden agafar el dispositiu amb què s'estigui gravant. Però, compte, també cal tenir criteri: és millor gravar des de certa distància o de manera que no es pugui argumentar que s'està entorpidint l'actuació policial.

Què puc fer si soc testimoni d'una agressió?

Gravar l'actuació policial, recollir el contacte de les altres persones que en siguin testimonis i romandre al lloc fins al final de l'episodi per poder parlar amb la persona afectada i posar-se a la seva disposició.

A Iridia t'atendrem de forma gratuïta.
saidavi@iridia.cat

Per a més informació,
consulta el web.

Volen que pensis
que estàs en la
més perillosa de
les solituds.

Però som moltes.

Siguem encara més.
Fes-te sòcia d'Irídia.

iridia@iridia.cat
693 563 529